

rum, for saa vidt de finde, at Omstændighederne tale derfor. Jeg antager, at dette vil blive fortolket saaledes, at hvor Myndighederne finde, at Hustruens Forhold i Ægteskabet har været af den Natur, at hun egentlig er Skyld i, at Husstanden er gaaet ned ad Bakke og er kommen under Fattigvæsenet, vil man ikke afkorte Tidsrummet, medens man, hvor et saadant Forhold ikke foreligger, vil afkorte Tidsrummet. Dette lader sig sikkert meget let anvende i Landkommunerne. Hvorledes man vil bære sig ad dermed i København, er jeg noget usikker over, men efter den fri Stilling, de kommunale Myndigheder ville faa, ville vi formodentlig ligesom paa andre af Lovens Omraader opstille visse skematiske Regler, hvorefter Forsørgelsesmyndighederne ville og bør gaa frem i dette Tilfælde. Jeg vil særlig henlede Opmærksomheden paa, at vi ved denne Lov for første Gang have prøvet paa at faa den forladte Hustru med ind under Loven. Det er noget, som, hver Gang vi have en Lov af social Rækkevidde, hvor Enken, den fraskilte eller fraseparerede Hustru nævnes, altid drages frem, at det er saa sørgeligt, at vi ikke kunne medtage den forladte Hustru under Lovreglernes Beskyttelse, idet hun meget hyppigt er langt ugunstigere stillet end den, hvis Forhold ere ordnede ved bestemte Regler, som Enken, den fraskilte og den fraseparerede Hustru. Det er noget, vi egentlig alle have været enige om, men vi have vanskelig turdet driste os til at træffe en Bestemmelse. Forslagsstillerne, Udvalget, have været saa dristige at gøre det. Den Tanke har været oppe blandt Forslagsstillerne at optage i Loven en Definition af, hvad der skal forstaaes ved „forladt Hustru“. Hvis der skulde komme et præcist og tilfredsstillende Forslag herom, vilde Udvalget ikke være utilbøjeligt til at acceptere det. Vi have ikke kunnet finde noget og have da ment at burde blive staaende ved det, som findes i Slutningen af Ændringsforslaget under Nr. 4, at det afgøres af den kommunale Myndighed, hvorvidt en Hustru kan betragtes som forladt eller ikke, og vi, der have været i Tvivl paa dette Punkt, have fundet os beroligede ved, at dette Forslag har fundet Tilslutning fra alle Sider.

Endelig have vi jo som fjerde Stykke i Lovens § 2 c foreslaaet tilføjet, at Hjælp, ydet til Sygebehandling, herunder Medicin og Hospitalsbehandling, regnes med Hensyn til Opnaaelsen af Alderdomsunderstøttelse ikke som Fattighjælp. Ærede Med-

lemmer vide jo, hvorledes Stillingen er med Hensyn til Behandlingen af Hjælp, som er ydet under Sygdomsforhold. Det er allerede den nugældende Fattiglovs Regel, at Lægebehandling, Jordemoderbehandling og Begravelseshjælp ikke regnes som Fattighjælp i Henhold til Fattiglovens § 44. Men dette gælder ikke med Hensyn til Hjælp, ydet til Medicin og Hospitalsbehandling; dette regnes som Fattighjælp nu som før 1891. Jeg tror ikke, man tør paastaa, at den Sondring, man paa den Maade gjorde ved § 44 i Fattigloven af 1891, var rationel, men det er meget forklarligt, hvorledes man er kommen dertil. Den liberalere Regel er jo egentlig kun indkommen incidenter i Loven, idet Hovedbestemmelsen i § 44 ikke angaar, hvad der regnes for Fattighjælp, men hvad der er Genstand for Refusion mellem Kommunerne indbyrdes, og nu er det meget forklarligt, at saa betydelige Udgifter som til Hospitalsbehandling og til Dels ogsaa til Medicin ikke vare saadanne, med Hensyn til hvilke man vilde opgive Refusionsretten, og da man saa paa denne underlige Maade, som man undertiden kommer til at lovgive paa, har gjort Ophævelsen af Fattighjælvirkningen paa dette Punkt afhængig af, hvorledes det gik med Refusionsretten, er man kommen til at undtage Hospital og Medicin fra de Ting, der ikke skulde regnes som Fattighjælp. Det er ikke Udvalgets Ønske at gribe ind paa dette meget vigtige Spørgsmaal i Fattigloven, hvorved man vilde komme ind paa Refusionsforholdene. Derimod har man ment, at det ikke vilde have nogen som helst Betænkelighed, naar Spørgsmaalet er at give Adgang til Alderdomsunderstøttelse rationelt at stille Medicin og Hospitalsbehandling lige med Lægehjælp og Sygepleje. Jeg tror, der er intet Punkt, hvor man mere har følt Haardheden ved Alderdomsunderstøttelsesloven end dette. Der er en almindelig Sympati, som ikke har været begrænset til et enkelt politisk Parti eller en enkelt Landsdel eller Bybefolkningen eller Landbefolkningen, en almindelig Opfattelse af, at det er urimeligt, at Hjælp, som ydes til syge Mennesker, der ikke kunne gøre for, at de ere blevne syge, at en human Foranstaltning fra Samfundets Side, som Samfundet tidt selv fremkalder Ønsket om og kræver, at det skal tages til Følge, at en saadan Foranstaltning skal berøve den vedkommende Adgang til at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Jeg har aldrig hørt noget Argument, der duer noget, anført derimod, uden dette